

[Aage Frandsen.]

forslag, SF har fremsat, duer ikke, for dér sparer man ikke noget — at det er meget vanskeligt at diskutere den slags sager, hvis det udelukkende skal gå på, om man sparer noget eller ikke sparer noget. Der står udtrykkeligt i vores forslag, at vi regner med, at man sparer noget, men det er et sekundært problem for os. Vi regner med, at man sparer på den måde, at en del fagforeninger selv vil kunne foretage den egentlige formidling; det står der udtrykkeligt i bemærkningerne til forslaget. Der står videre, at vi netop ønsker, at samfundet skal varetage det på den måde, at det i hvert fald betaler ydelserne, men ikke varetage det med hensyn til personer. Den del af formidlingens arbejde, som i øjeblikket kan kaldes den sociale side, skal fortsat betales af staten.

Det er altså ikke meningen, at vi lægger forslaget frem på den måde, at det drejer sig om at spare og spare og spare. Tværtimod er vores forslag et dyrt forslag, for fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste koster penge, eller også må samfundet indrette sig sådan, at folk ikke bliver arbejdsløse.

Men hvis det skulle lykkes os at blive enige med fremskridtspartiet, må det altså være ud fra helt modsatte forudsætninger. Skulle det lykkes, ja, så gør det ikke noget, men det lykkes nok ikke, for vi ønsker ikke at skære alle de midler væk, som samfundet i øjeblikket yder til det, vi kan kalde arbejdsformidling. Vi ønsker i høj grad at bevare det, som kan kaldes arbejdsformidlingens sociale side.

Hr. Bay må også have misforstået forslaget, når han siger, at SF er udtryk for statsfunktionærernes parti. Hvad er det for noget sludder? Det, det drejer sig om her, er, at fagbevægelsen overtager det; det er fagbevægelsen, der skal vælge de mennesker; der er så sandelig ikke tale om, at det er nogen, der bliver statsfunktionærer. Jeg tror også, at fagbevægelsen mange steder vil finde ud af, at de kontorer, de har i øjeblikket, er bedre indrettet end dem, som man i øjeblikket har i den offentlige arbejdsformidling. Men selvfølgelig kan man give sig til at omtale et andet forslag end det, der rent faktisk ligger her, når man skal argumentere imod et forslag.

Jeg vil også sige, at grunden til, at vi har fremsat dette forslag, er ønsket om at få

andre ting ind i debatten end bare spørgsmålet om besparelser. Det er nemlig uhyggeligt, hvis det skulle vise sig, at fremskridtspartiets tanker om besparelser her i samfundet som det eneste afgørende er det, man skal diskutere i forbindelse med arbejdsformidlingen.

Grunden til, at vi har rejst spørgsmålet nu, ligesom vi har rejst det tidligere, er, at man rundt omkring i en række fagforeninger er meget utilfreds med den nuværende arbejdsformidling, og at også en del hovedforbund inden for fagbevægelsen har givet udtryk for utilfredshed, senest Dansk Metalarbejderforbund, som klart har sagt, at man ønsker en anden ordning, en ordning, som giver fagbevægelsen formidlingen tilbage i en eller anden form.

Men vi mener altså ikke, det er hensigtsmæssigt at tænke sig, at formidlingen skal tilbage til før 1968, først og fremmest, fordi der i øjeblikket er tildelt formidlingen en række opgaver, den ikke havde tidligere; vi mener, det er hensigtsmæssigt, at man i fagbevægelsen lokalt prøver på at se, hvordan man bedst kan indrette sig. Hvis fagbevægelsen eventuelt finder ud af, at man kan gøre det, ligesom det var førhen, ja, så er det også i orden. Jeg er vidende om, at en række fagforeninger siger: vi vil meget nødig have hele formidlingen, som vi kender i øjeblikket, tilbage, men vil have den egentlige formidling. Det er et spørgsmål om kontrol med den egentlige formidling, det drejer sig om.

Når hr. Simonsen siger, at det virker paradoksalt, at man fremsætter et forslag, som efter hr. Simonsens opfattelse skulle betyde, at man lader de svage i stikken, så er det jo ikke korrekt, fordi vi netop ønsker at bevare disse sikringsordninger, som findes i øjeblikket i formidlingen, og som vi netop ikke ønsker skal nedlægges. Det er derfor, vores forslag ikke betyder, at man kan spare op mod 100 mill. kr., men formentlig betyder, at man kan spare 15-20 mill. kr., som kan kaldes den egentlige arbejdsformidling.

Vi har foreslået i punkt 2, at man ikke kan tvangsansvise folk til arbejde, der betyder bopælsflytning, lang befordringstid eller aften- og natarbejde, dog bortset fra særlige omstændigheder naturligvis, da en brandmand nødvendigvis må ud om natten en gang imellem. Og i punkt 3 siger vi, at der